

У ПОДНОЖЈУ ВАТРЕ

СТВАРНОСТ 52.

Проласком
кроз тачку,
на трагу сам
живота без себе.

СЕНКА

Светлости реч
неће по дну
изван сунца што се
по мени крије.

КРСТ

У мени све је
оно што јесам
док ме носи
душом од снова.

СПАСЕЊЕ

У подножју ватре
мрави купе жар
да небо сачува
бистро лице вида.

ПРЕВИД

Пламеним сном
бокоре сунца,
спремна на спокој
путева у мени.

ИСКОРАК

Доста је свету
онога што бејаш,
сада му је теже
јер мени је лакше.

ТВРДЊА 1.
Лево сам оно
што бићу оно
кад ОНО
постане ОНО.

ИСПРЕД
СВЕ што је могло
испред је у реду
за којим се још
погледи траже.

ИГРА
Без ње је све
огромна празнина
претрпана
ничим од СВЕГА.

ПОГЛЕД 1001.
Под светлом тока
живи камичак
и зрна изгрев
за наредну реч.

Русомир Д. Арсић

ИСПОВЕСТ НАЛИВ-ПЕРА

Умирем, а још миришем у саксији
од облака, мастиљарим са балкона
залазећег сунца.

Боје зора трошим на писмо сванућу,
ал' ћутим шта губим дајући се више
него што живот долива.

Одолевам, живахно чак пишем, за
малу смрт тачније но што доспевам
да срцем опевам.

Лажем насуво, опијена наите, плевим
боемске баште, јер трезна никог нећу
да прокажем.

Умирем по деловима? Остатак мене
не жели да памти насиље празнине,
мора даље да пише.

Осећања не гурам за после, истина
пушта ризоме у сећања који на мене
не личе, нисам за враћања...

Препознајем фрагменте који не постоје.
Па, кажи, мастило моје, да порази не боле!
У наливу за цвеће уз свеће.

УНУТРАШЊЕ ОБЕЛЕЖЈЕ

Не можемо се натерати да љубимо
оно што не волимо:

Да скинемо што нас чини лепима
јер штрчи у туђим очима.
Да бријемо рашчупане мисли, јер
су други мозгови ћелави.
Да ођутимо док говоре о нама као
колатералним грешака.
Да се одрекнемо стваралачке самоће
због сумње да смо генијални.

Има нешто узбудљиво у исконском
инату као дукату у блату:

Такав си каквог те не очекују, веран
себи на трону и на коленима.
Не познају тајну силе невоље која те
је спустила у молитву.
Вјерују има уметничку опомену да си
нико, ако се испустиш из срца!
Твоје одметничко је древно у спомену
достојанства о ком грцаш.

Не могу нас натерати да волимо исто.
Ово, што ни сањали нисмо.

ПОНОРНИЦА

Жеђ држи биће испод Бога,
претаче га по љубави
као понорницу.

Песак у устима упије пљусак
из ока, не расцвета фонтану
унутрашње воде.

Описујем ли фатаморгану
као вашу самоту или је јецај
моје понорнице?

Нећете ме заволети што
жеђ преписујем, него што вам
отварам понорницу.

Благословени да сте сви који
са мнош делите ту понорну,
невероватну жеђ за љубављу.

ОПОЗИВ

Испалио си метак из језика,
сумњом си убио пријатеља.
Узалуд кријеш чађаве чауре,
крив си!

Зашто стрељаш кад не знаш
да пуцаш? Сада је прекасно
за кајање – црв у чаури срца
претеча је лептира.

Језик је стонога гусеница која
једе мисли да би развила крила
гундеља, осе или бомбардера.
Говор је оружје!

Од речи се не лечи ко остане жив.
Стога је провери кад стаса до гласа.
Не намећи је другу, ни непријатељу.
Реч нема опозив.

Зорица Арсић Мандарић

Улицом овом

Овом улицом
муцаво вазда,
од броја до броја
и раскршћа,
клецам.

Улицом овом
која се једина мојим именом зове
ето ја,
призван жељом туђом
у непрекидном низу рођених
остављам своје трагове.
Сунцокрет за мајку,
влат траве за оца,
дрво са рас-крошњом за децу,
кошницу отворну за намернике
и гнездо за жар птицу.

Из ове улице,
више,
небо је најдубље;
испод,
понорнице највеселије.
У овој улици,
ветрови постоје због лишћа,
годишња доба због склада,
звучи због риме,
а све то због мене
изнедрио је добри Сањар;
Да не запутим странпутицом.

Корен брезе

„Моја потреба омеђена је лакираним квадратима
и ореолом блиндиране недодирљивости
као напоном ојачана ограда једва достојна потенцијала мог статуса.
Моја величина надилази сенку платана у сумрак, попреко улице

која ће моје име да носи.

А моја сенка, још о томе, расте ка бронзаном споменику из застарелог доба грешком смештеног у центар града.

Споменику, још и о томе, који ћу ја јунак доба, својим да заменим. Исто као што мењам и одбацујем старе и мени некорисне обичаје и људе. Мој ореол ће да траје и после смрти саме смрти” – тако се наслађује човек и гледа вечни мермер око себе и огледа се у њему.

На пропланку над једним другим мермером,
чека бреза.

Млада и тек изданке под земљом пружа,
да дочека и сачека оне грудвице,
једино земаљско што испод вечног мермера
од вечноликог човека остане.

Завежљаји молитве

Пакујем завежљаје молитве
да ти донесем
за нашу децу
за мајке и њихове мајке
за оне са којима рађамо
и за рођене.

Збирам завежљаје молитве
да од земље се одвоје
да свеће се саме упале
и не згасну.
За имена по којима живимо
за жеље по којима се препознајемо
за намере по којима васкрсавамо.

Носим завежљаје пуне
и што већи су, лакши су ми.
Ношен носим
да принесем
за све нас.
Сада и увек и у векове векова. Амин.

Слободан Ценц

ЧЕКАЈ МЕ ТАМО

Чекај ме тамо где станују туге
Заузми место само за нас двоје
И не гледај на сате бесане и дуге
Доћи ћу драга кад се казаљке споје

Чекај ме тамо где си одувек знала
Покрај реке оне што наше тајне чува
И када ме видиш немој да је суза пала
Већ ме загрли нежно као старог друга

Чекај ме тамо где је стало време
И где сећања нема кроз маглу лете
Па тада заљубљено опет погледај мене
Онако невино нежно и са доста сете

Чекај ме тамо где пролазника нема
Да не сведоче о љубави што се тада деси
Слутим да нам живот нову срећу спрема
Па ми кишу пољубаца са собом донеси

Стефан Кнежевић

Улица

Корачам улицом знаном
Том танком линијом
Наспрам чудесног универзума.
Остављам трагове, исписујем прошлост,
Тражим путоказ свог одбеглог разума.

Кишна је моја улица,
По трави јутарња роса,
А душа – сломљена крила недужних птица
И моја судбина влажна и боса.

Молим се, очи ми сузне,
Рука већ спремна са три стегнута прста.
На крају улице видим чудесну светлост
У облику крста.

Сад лакше је души,
Разлетеше се птице.
Душа не боли, не гуши.
То је тај крај улице
Вечност која се никад не руши.

Ово није песма за тебе

Ово није песма за тебе
Није ни порука из моје усијане главе
Ово је опроштај од мојих јогунастих мисли
У ствари
Ово је болна и знојава истина отргнута из сна
Мој црвени осмех скамењен у лету
Јава оставља траг пустињске змије
Опроштајну песму плетиље плету
Ово није песма за тебе
Ово је моје примирје

Помилуј Господе

На руб мог сећања
Слетела некаква птица црна
Болна успомена.

Црна птица у зеницама

Призивам Божје светитеље
Спасење видим у облацима
Болном исповешћу смело терам мучитеље.

Знам да сам у души Бога следио
Знам да сам проклети грешник био

Знам да ће Христос једнога дана доћи
да ће тад свако своја недела платити
Ал ја ћу већ у Јерусалим поћи
И душу своју истинољубиво предати.

Са руба мог покајања
Нек одлети птица најцрња
Ја бих да ме претворе у вечна клањања.
Да ми из душе нестану прободи подмуклог трња.

Дејан Милошевић

Камелеону

Не даш мира мраву
што по росном листу мили.
Исплазићеш језичину
и згутаћеш га с леђа.
Сматраш да је глуп
јер по листу тумара сам.
Чиниш му услугу
он шепа на једну ножицу.
Сигурно је изопштен
и не припада ниједној странци.

Кроз секутиће си испљунуо
његова закржљала крила.
Подригнућеш – да опрости Бог.
Ти си усуд сиротом мраву
природна селекција је немилосрдна.
Ти си најмудрији и најјачи!

Ти си радник године
уклапаш се у сваку панораму
тебе воли твој шеф
твоји мама и тата.
Ти за свакога имаш
по коју ласкаву реч
тај неко ти може затребати.

Када вапе за тобом
камуфлираш се у било шта
само да те нема.
Мудар ли си камелеоне!

И незван долазиш
Критикујеш, претиш, псујеш,
држиш монологе
свакоме ко није медиокритет.
Тако си гласан и моћан
постао си диносаурус.

Камелеоне, ти си гмизавац!
Добаци ти каткад неко снажнији од тебе.
Онда заћутиш и тело ти задобије
браон боју
да не кажем чега.
Полако и тај јачи ће ослабити.
Тешиш се ти
и у сласт ћу га згутати.

Него ниси знао
да си од силног угибања
зарад вишег циља
добрио мегалит у жучној кеси
појешће те мрак.

Ја немам уста

Да ми је тата купио ботокс уста
не бих морала ни да говорим.
Научила бих и да не једем
слаткише у поноћ.
Предратне лепотице
више нико не зарезује.

Носила бих уста
по кафићима и пила
лимунаду без шећера
са безбојном другарицом.

Мој тата нема појма
да уз уста иду и путовања
не могу да једем плави сир
ако немам уста у далеким крајевима.

Морам да изгледам гладно
камера мора овековечити
догађај једења.

Немам уста – немам ни обожаваоце,
осим маме и два пса из комшилука.
Некада две ниске дуката
и њива – данас уметна уста
која изгледају природно
да се скоро и не види
да нису права.
Решила би ме се примарна породица
уваливши ме пристојним људима
као мултипрактик поручен брзом поштом
без права на повраћај.
Само кад бих имала ботокс уста
да их мажем кармином
и не отварам их скоро никад.

Све сам слагала.
Када бих имала ботокс уста
понашала бих се исто
као и сада кад их немам.

Чик немај пет еура

Видеће ти се по изразу лица да немаш.
Онај ко мора да има за тебе – нема!
Али ће ти приуштити психотерапеута,
он се смеје и каже:
– Ниси ти крив што немаш пет еура!

Онај ко нема пет еура
има зато времена и уши
да свакога слуша.
Онај ко има пет еура
има и проблеме.

Кад немаш пет еура
онда се најближи моле за тебе
јер си на кривом путу.
Ни Бог не воли оне што немају пет еура.

Кад немаш пет еура
желиш да се вратиш на факултет
за глупе и сиромашне
тад си бар имао за кафу и цигаре.

Кад добијеш диплому
како какав мени у трећеразредном ресторану
званично те постане стид.
Коначно схватиш да си само глупљи и сиромашнији.

Синоћ сам умрла

Синоћ сам умрла.
Дрвени, жгољави човечуљци
на мом стомаку
вежбали су скок с мотком.
Онда су искакали кроз затворен прозор.

Људи који су некада умирали
говоре о томе у емисијама о Богу.
Свукли су своје тело као хаљину.

Они или лажу
или ја имам другачији доживљај смрти.
Моје тело се дуплирало у још једно тело
само много лакше
и вратило се у моје тело.
Онда сам васкрснула
и отишла да берем малине.

Милица Дрндаревић

Пут

Буди сам на улици*
Под сводовима у далеком граду
Под нечијим прозорима у најгрчој зори
И светлим собама где неко некога чека
Далеки гласови шуме у пустој крају
Нечијем смирају...

Буди сам зато што даме су прошле обучене као лутке
Давно путем, крај ове старе клупе
И траг белине оставиле
За тебе!

Не жури душо кобна!
Твоја стаза те одувек чека
Сојаком ћеш старим у смирају дана
Стићи до родног врела
До реке старе чије вилинске воде жуборе
Као косе твоје драге...

Горан Илић

Песма ЕКВ

УЛИЧНА СЦЕНА КОД „ЛОНДОНА“

Најлон-кеса наумила на небо,
прхнула вертикално к'о шева,
надвисила један семафор,
два црвена киоска
и три канделабра.

А онда се предомислила,
слетела на голу грану
и, нежно је загрливши,
постала јој шал.

И ено, сва срећна,
грана јој маше
тим, поклон-шалом!

Томислав Ђокић

(С)ЛЕПА УЛИЦА

У мојој улици
Без обзира
На годишње доба
Чује се песма птица
Ретко по нека псовка као
Лозинка
Случајних пролазника
Ноћ је свечано тиха
Само лептир на уличној
Светиљци говори свицима
Неколико стихова
А месец опијен
Од дима
Неспретно завирује
У станове
Мислећи да у њима
Љубави има
Јануар је
Улица спава
У колевци
Од нагомиланог иња
Недалеко
Чује се плач детета
Док кроз оцаке
Топлина тиња

Слађана Бундало

Улице

Кад ходам по улицама
Имам утисак да сам црвено крвно зрнце
Са мисијом да носи ћелијама
Преко потребан кисеоник.
Дрвеће ми се наклања
А балкони ми се осмехују
Широм отворених прозора.
Осмехују се радосно и искрено,
Као старији суграђани
Када им поштар донесе пензију
А они га почасте кафом
Из лимене кутијице
Од пре другог светског рата
Коју је њихов прадеда
Сањао да купи
Када се врати из рата,
То јест
Ако преживи
Сусрет са Судбином
На Кајмакчалану
И још понегде успут.
Улице доживљавам као реке
Које имају своју Аду
Усред пешачког прелаза
Никад није тако густ речни саобраћај
Као што је овај на улицама,
Али ипак,
И улице, као и реке,
Имају свој циљ... неке се уливају у трг
На коме су парк, фонтана и споменик
Некој знаменитој личности...
А неке своје постојање
Заврше као понорнице
Испод неког надвожњака,
Заврше се огромним паркингом.
А неке залутају у ћорсокак.
Улице често мењају садржај

Као што размажене диве
Мењају ципеле.
Не волим нове зграде
Које изгледају све исто
Исте као клонови.
Кад желе да сакрију прошлост,
Улице мењају имена.
Зато је реч улица женског рода.
Жене мењају презимена.
Улице памте као слонови
По њима су некада газиле чизме
Освајачких војски
А на крају, увек по средини,
Преко тих туђих корака
Прегазе босе ноге, цокуле и опанци
Ослободилаца града
И дају опет
Нову физиономију.
Улице пишу историју.
Зато волим улице
Оне су места где се играју
Неки нови нараштаји
Оне су места где се у сенци дрвећа
Пољубе каткад заљубљени парови.
Оне су место где комшије причају,
Где се мешају мириси пекаре, парфимерије и месаре
И љубљено место где шетамо драге љубимце.
Негде су улице ушорене
Негде стрме, кривудавае, са калдрмом.
Шта би ми без наших улица?
Шта би ми без крвотока нашег сећања
Које напајају паркови,
А које у стилској фигури
Урбане анатомије
Називају плућима града?
О, како волимо наше улице.

Драгана Вучићевић

ИГРА

Летња жега, тромо, кроз поља се вуче,
запаљени видик трепери и гуши.
У даљини муња заблиста и пуче
гром за њом зајеча и негде се сруши.

На крилима ветра, облаци и капи
што их земља грли, пољупцима пије.
Хитра муња, вечно, за љубављу вапи,
грови се ломе, загрљаја није!

Усхићена ветром, дугу косу слутим
у отсјају муње, преко мокрих њива;
грови ми лице на слатко смејање
и тренутак среће – победника дива!

Затим се, у чежњи, са облаком стопим,
у тренутку туге будем део неба;
тад пожелим, јако, да ме гром загрли,
кад ми Драгог није, ни воде, ни хлеба!

ВАСКРС

На камену камен.
У камену душа.
Камен до камена зид.
Зид до зида Светиња.

Светиња до Светиње
царство.
Божје царство.
Светиња до Светиње
Србија.
Божанска Земља!

У Србији Васкрс.
Најрадоснији,
а туга.

Колевка наша у мраку.
На Космету царство на крсту.
Разапето!

Хоће ли, може ли
васкрснути?!

На камену камен.
У камену душа.
Српска душа.

Васкрснуће,
и царство,
и душа!!!

Бисенија Илић

ЉУБАВ ЈЕ СВЕ

Из једног семена биљка расте.
Сунце је милује
киша купа,
небо је зове,
земља храни,
ваздух је дише,
пчелица плоди
и из истог цвета
ново семе се поново роди.

На тло падне
и опет клија,
небу вијори,
пупи и цвета;
Мирис опојни човека води,
бере га,
уз срце носи,
драгој га даје
а онда по ливадама трче боси.

Смех се ори,
птице пролећу,
ветар у коси,
поток ромори...

Како је лепо...
како је лепо...

Љубав је, све.
Љубав је све.

Бог нам свуда говори.

КО СУДИ?

Кад ђаво суди
он грца
није му глас одсечан, јасан.
Тај гласа нема,
он је маса
убогих мисли,
чемер без срца.

Кад ђаво суди,
он дрхти
није му мач прав и не сече.
Он мача нема,
он је спрема
лињале коби,
из Ада неман.

Кад ђаво суди,
он очи склања.
није му поглед врео и бритак.
Тај поглед нема,
он је сена
последњи вапај судњега дана.

Ђаво превари
старца и дете,
блажено биће
и виспрене,
попне се он до врха планете,
до лажне части, високе столице,
у царству црне Содоме Гоморе
вешто и упорно крије лице
ал' судњег часа кад стигне трен,
проба да каже, проба да сече,
проба да погледа,
ал' ничег нема.
Ђаво је празна шака камења.

Ко ће да суди
браћо и сестре?
Једини гласан,
једини оштар,
онај што види,
што све прописа
а док говори
занеме вуци,
кроти се наказа.

Ко мачем мане и реже бритко
тако да муње светле и грме
погледом руши стене, планине
а онда нагло сунце сине?

Ко зори једини донесе светло?
Ко дану зору,
а смеху глас?
Ко цвету мирис
детету полет,
ко без присуства милује нас?

Онај што створи нас од духа светог
што моћ му је дата да чини чуда
што нежним појем, отвара врата
онај ког имамо у себи свуда.

Тај ће да суди!
Једино Он!
Тај ће ђавола с врха свући
а кад се покрене, удари гром
дрхтаће земља, стена ће пући,
ђаво ће своје каме увући.

Тад ће да пева јато птица
прекриће небо,
на милоне
доћи ће благи, миловат' лица
гле,
пружа руке, праведне зове.

Тад ће да светли сва васиона
искрице лете и бију срца
сва истим ритмом да говоре
а очи упрте у Спаситеља,
од Оца крвца.

А свак' ко дрзну се да заведе,
мами и свађа, бије и гони
тај ће унижен гној да грца,
урлик ће његов небо да ломи.

Зато станите убоги, жељни,
скупите руке, тихујте, појте,
склопите очи, вечно вољени
бићете спашени, ви се не бојте.

Он ће да суди, једино Он
праведан, благ и усправан
падајте ничице, клекните људи
помолите се, Бог ће да суди!

МОЈ КРУШЕВАЦ

Мој Крушевац душу има
с улицама, облацима.
има душу, има свуда,
Лазара нам родна груди.

Мој Крушевац срце има
са селима, имањима,
има песму, има причу
у њем' редом славни ничу.

Мој Крушевац има знање,
има понос и сећање,
витезове и ратнике
и свете нам споменике.

Мој Крушевац и част има
окићену бојевима,
на Косово гледа равно,
Метохију место славно.

Мој Крушевац има децу
трче портом к нашем свецу
па на кулу мало стану
да душицом својом дану.

Тад с прошлошћу сви се споје
Сав свој живот са њом боје,
удишу нам и Милицу
српску свету кнегињицу.

Па сви сложно руке држе
па потрче цркви брже,
звоне звона, хрле деца
Лазара нам чистог свеца.

Мој Крушевац зато живи
и где лаган ветрић пири
у камену и у пољу
и у прошлом светом боју.

Та је душа сва у нама,
Мој Крушевац, вечна слава
поносито граду моме
престоницо, ти мој доме!

Невена Татић Карајовић,
Крушевац (Србија), Сиднеј (Аустралија)